In de zaak:

1. FELTEN UND GUILLEAUME CARLSWERK EISEN- UND STAHL AG,

naamloze vennootschap naar Duits recht,
gevestigd te Köln-Mülheim,

vertegenwoordigd door haar Raad van Beheer,

2. WALZWERKE AG, voorheen E. Böcking & Co.,

naamloze vennootschap naar Duits recht,
gevestigd te Köln-Mülheim,

vertegenwoordigd door haar Raad van Beheer,

Verzoeksters,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende ten kantore van mr. E. Arendt, avenue Guillaume 27, Luxemburg,

bijgestaan door mr. E. Arendt,
advocaat bij de Cour d'Appel te Luxemburg,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL,

te dezer zake domicilie gekozen hebbende
Place de Metz 2, Luxemburg,

Verweerster,

vertegenwoordigd door mr. F. van Houten,
juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit,
als gemachtigde,

bijgestaan door mr. W. Schneider,
advocaat te Frankfort,

betreffende het beroep tot nietigverklaring van de brief van 18 december 1957 van verweerster aan het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers, gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap no. 4 van 1 februari 1958*, voor zover deze brief moet worden beschouwd als een beschikking in de zin van de artikelen 14 en 15 van het Verdrag;

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President;*

O. Riese, *Kamerpresident;*

L. Delvaux *(Rechter-Rapporteur)*, Ch. L. Hammes en N. Catalano, *Rechters;*

Advocaat-Generaal: M. Lagrange;

Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

I — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeksters* concluderen

„1) tot nietigverklaring van de brief van verweerster aan het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers, van 18 december 1957, gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap van 1 februari 1958, blz. 45 e.v.*, voor zover deze brief moet worden beschouwd als een beschikking in de zin van de artikelen 14 en 15 van het Verdrag E.G.K.S.;

2) tot veroordeling van verweerster in de kosten van het geding".

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

„1) akte te verlenen dat alle betekeningen en mededelingen met betrekking tot het onderhavige geding dienen te worden gericht aan de Hoge Autoriteit, Place de Metz 2, Luxemburg;

2) het beroep als ongegrond te verwerpen;

3) verzoeksters in de kosten te veroordelen".

II — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten welke aan het onderhavige geding ten grondslag liggen als volgt kunnen worden samengevat:

Bij beschikking 22-54 van 26 maart 1954 heeft de Hoge Autoriteit een vereveningsstelsel ingevoerd teneinde te verhinderen dat de schrootprijzen binnen de Gemeenschap zich zouden aanpassen aan de hogere prijzen van uit derde landen ingevoerd schroot.

De beschikkingen 14-55 en 2-57 handhaafden dit vereveningssysteem, doch vanaf 1 april 1955 diende de opbrengst van de heffing er toe om, behalve de verevening, ook het verlenen van premies op

toegenomen verbruik van ruwijzer te financieren. De praktische toepassing van het systeem werd toevertrouwd aan het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers (G.B.S.V.) en aan het Vereveningsfonds voor Ingevoerd Schroot, welke organen onder controle stonden van de Hoge Autoriteit.

Volgens de beschikking 2-57 wordt de door iedere onderneming te betalen bijdrage berekend door toepassing, voor ieder afrekeningstijdvak, van een basistarief op het verbruik van aankoopschroot en eventueel van een aanvullend tarief op het extraverbruik van aankoopschroot van de onderneming. Het totale verbruik van schroot van een onderneming wordt omschreven als te zijn gelijk aan de som van het totaal aan eigen omloopschroot en de ontvangen hoeveelheden aankoopschroot, vermeerderd met de hoeveelheid waarmede de voorraden zijn afgenomen, of verminderd met de hoeveelheid waarmede de voorraden zijn toegenomen, en eventueel verminderd met afgeleverde hoeveelheden verkocht en/of afgestaan schroot. Het verbruik van aankoopschroot is dan gelijk aan het totale verbruik, verminderd met het totaal aan eigen omloopschroot, en de hoeveelheid waarmede de voorraden zijn afgenomen.

Op grond van deze definities hebben sommige ondernemingen de uitdrukking „eigen omloopschroot" opgevat in de zin van „schroot dat niet van aankoop afkomstig is" en hebben aan het Vereveningsfonds als eigen omloopschroot opgegeven al die hoeveelheden die zij hadden betrokken van dochterondernemingen welke een andere firmanaam droegen, doch waarvan zij een overwegend deel van de aandelen bezaten. Voor deze ondernemingen is dus „concernschroot" hetzelfde als „eigen omloopschroot", en behoeft hierover niet de bijdrage betaald te worden welke op het verbruik van aankoopschroot wordt geheven.

Het G.B.S.V. heeft zich toen bij brief van 30 oktober 1957 tot de Hoge Autoriteit gewend met het verzoek overeenkomstig artikel 15, lid 2, van de beschikking 2-57 een beschikking te geven over deze kwestie. In haar antwoord van 18 december 1957, gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap van 1 februari 1958*, gaf de Hoge Autoriteit als haar mening te kennen, dat het probleem niet juist was

gesteld, daar er reeds een gevestigde opinie bestond volgens welke het toepassingsgebied van het begrip „eigen omloopschroot" met dat van het juridische begrip „eigendom" verbonden was.

Het onderhavige beroep strekt tot nietigverklaring van bovengenoemde brief van 18 december 1957.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

1. TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Verweerster erkent dat volgens de jurisprudentie van het Hof (zaken 8-55 en 9-55) evenals een beschikking in formele zin ook een brief van de Hoge Autoriteit kan worden bestreden. Maar zij stelt dat het omstreden criterium gelijkelijk van toepassing is op alle ondernemingen van de Gemeenschap welke schroot verbruiken en dat de litigieuze brief derhalve van algemene aard is. Hieruit volgt dat verzoeksters overeenkomstig artikel 33, lid 2, van het Verdrag alleen het middel détournement de pouvoir te haren opzichte kunnen aanvoeren.

Bij brief van 26 maart 1958 heeft de procesgemachtigde van verzoeksters medegedeeld, dat in het verzoekschrift bij vergissing de naam van de tweede partij, de onderneming Walzwerke A.G., is weggelaten, en verzocht deze onderneming in het geding toe te laten. Verweerster heeft hiertegen geen bezwaar gemaakt.

Verzoeksters zijn van mening dat, voor zover de brief kan worden beschouwd als een beschikking in de zin van de artikelen 14 en 15 van het Verdrag, het hier een individuele beschikking betreft welke betrekking heeft op verzoeksters en dat deze derhalve alle middelen van artikel 33 van het Verdrag kunnen aanvoeren.

2. TEN PRINCIPALE

Eerste middel: Onbevoegdheid

Verzoeksters stellen, dat de beschikkingen 22-54, 14-55 en 2-57, welke een verevening voor het *gekochte* schroot voorzien, dat wil zeggen uitsluitend voor schroot dat op de markt is, zijn gegeven met instemming van de Raad van Ministers, bij eenstemmigheid bepaald, en dus alleen kunnen worden gewijzigd met inachtneming van dezelfde formaliteiten. De Hoge Autoriteit wil, volgens de bestreden brief, ook niet-gekocht schroot onder de verevening brengen; zij wijzigt hiermede vorenbedoelde beschikkingen, zonder de akkoordverklaring van de Raad te vragen.

Daar *verweerster* van mening is dat het middel onbevoegdheid niet kan worden opgeworpen (zie boven onder Ontvankelijkheid), antwoordt zij dus slechts subsidiair op de stellingen welke verzoeksters ter ondersteuning van dit middel hebben aangevoerd.

Zij stelt dat door de bestreden brief geen wijzigingen zijn aangebracht in haar vroegere beschikkingen 22-54, 14-55 en 2-57, en dat de tussenkomst van de Raad van Ministers derhalve niet was vereist. Op verzoek van het G.B.S.V. heeft de Hoge Autoriteit de interpretatie welke het Bureau tot dusver aan het begrip „eigen omloopschroot" had gegeven, bevestigd en nader uitgewerkt. Een interpretatie volgens de gebruikelijke betekenis van het woord, in zijn verband beschouwd, is geen wijziging.

De in de bestreden brief toegestane afwijkingen bevatten evenmin wijzigingen van de vroegere beschikkingen. Immers, elk hoger geplaatst overheidsorgaan heeft tot taak de grenzen van een beschikking aan te geven door toepassing van objectief gedefinieerde en algemeen geldende criteria. De eenheid van plaats is een criterium dat aan deze voorwaarden voldoet.

Tweede middel: Schending van wezenlijke vormvoorschriften

Verzoeksters stellen dat volgens artikel 15 van de beschikking 2-57 het vraagstuk van de definitie van gekocht schroot, bij gebreke van een eenparige beslissing van het bestuur van het G.B.S.V., had

moeten worden opgelost door een beschikking van de Hoge Autoriteit, beantwoordend aan de regels van artikel 15 van het Verdrag, hetwelk de verplichting oplegt dat beschikkingen met redenen zijn omkleed. De bestreden brief, die in werkelijkheid een beschikking is, is echter niet gemotiveerd.

Daar *verweerster* van mening is dat het middel schending van wezenlijke vormvoorschriften niet kan worden opgeworpen (zie boven onder Ontvankelijkheid) antwoordt zij slechts subsidiair op de stellingen welke verzoeksters ter ondersteuning van dit middel hebben aangevoerd.

Verweerster stelt dat de grief van gebrekkige motivering niet gegrond is. De derde alinea van de bestreden brief geeft deze motivering weer, welke steunt op het begrip eigendom en op een letterlijke en logische interpretatie van de omstreden uitdrukking. Een meer gedetailleerde motivering zou alleen dan vereist zijn geweest, indien de Hoge Autoriteit van de gebruikelijke betekenis van de woorden was afgeweken. Volgens algemeen geldende rechtsbeginselen is de gegeven motivering voldoende.

Derde middel: Schending van het Verdrag of van uitvoeringsregelingen daarvan

Verzoeksters stellen, dat de beschikkingen 22-54, 14-55 en 2-57, welke uitvoeringsregelingen van het Verdrag zijn (artikel 33, lid 1) door de bestreden brief in verschillende opzichten worden geschonden.

1) Volgens deze beschikkingen is alleen *gekocht* schroot aan de heffing onderworpen.

2) Volgens deze beschikkingen is iedere onderneming in de zin van artikel 80 van het Verdrag de bijdrage verschuldigd. Krachtens dit artikel worden als ondernemingen beschouwd niet de verschillende bedrijven, zelfs indien deze juridisch zelfstandig zijn, doch de ondernemingen welke een eenheid vormen. De bestreden brief vervangt dit criterium van „onderneming" door dat van „firmanaam".

3) Volgens bovengenoemde beschikkingen kunnen alleen die verbruikers van de verevening profiteren, welke schroot op de markt *kopen*. Hoewel verzoeksters schroot verbruiken, kunnen zij niet aan de verevening deelnemen; immers zij verkrijgen hun schroot, dat toebehoort aan de ondernemingen waarmede zij een eenheid vormen, tegen interne verrekeningsprijzen welke onafhankelijk zijn van de markt. Het is in strijd met de aard van de verevening daaronder verbruikers te betrekken die er niet van kunnen profiteren.

4) Door met terugwerkende kracht niet-gekocht schroot onder de verevening te brengen, komt de bestreden brief in strijd met het algemene rechtsbeginsel volgens hetwelk administratieve beschikkingen niet met terugwerkende kracht mogen worden toegepast. De algemene rechtsbeginselen moeten worden gerekend tot de uitvoeringsregelingen van het Verdrag.

5) Voor de definitie van het begrip *gekocht* schroot verwijst de bestreden brief naar het criterium van de rechtspersoon. Hierdoor komt de brief in strijd met het discriminatieverbod van de artikelen 3, sub *b*), en 4, sub *b*), van het Verdrag, daar deze zonder voldoende grond situaties, welke in wezen identiek zijn, op verschillende wijze behandelt.

6) Volgens de bepalingen van het Duitse belastingrecht wordt een complex van bedrijven welke volgens het burgerlijk recht zelfstandig zijn, op grond van hun feitelijke verbondenheid als een economische eenheid beschouwd. Deze fiscale beginselen moeten gelijkelijk worden toegepast op de vereveningsbijdrage. Dit heeft de Hoge Autoriteit trouwens zelf erkend in het geval van Hoogovens, waarvan het omloopschroot is beschouwd als eigen produktie, omdat de Nederlandse Regering de beide vennootschappen Hoogovens en Breedband, welke juridisch gescheiden zijn, uit fiscaal oogpunt als een economische eenheid beschouwt.

Verweerster is van mening dat het middel schending van het Verdrag in casu niet kan worden opgeworpen (zie boven onder Ontvankelijkheid). Zij antwoordt dus slechts subsidiair op de stellingen welke verzoeksters ter ondersteuning van dit middel hebben aangevoerd.

Volgens verweerster verwarren verzoeksters de begrippen economische eenheid en juridische eenheid. Alleen de laatste is bepalend voor de toepassing van de beschikkingen nopens de schrootverevening. Volgens artikel 2 van de beschikking 2-57 zijn aan de heffing onderworpen „de ondernemingen bedoeld in artikel 80 van het Verdrag, voor zover zij schroot verbruiken", dat wil zeggen de staalproducenten, maar niet de holding companies of de moederondernemingen welke deze staalproducenten beheersen. Wanneer deze bepaling spreekt van onderneming, kan hiermede slechts zijn bedoeld een rechtspersoon welke schroot verbruikt. Ook al erkent het Duitse recht op fiscaal gebied het bestaan van economische, financiële en organisatorische bindingen tussen een moederonderneming en een of meer daarvan afhankelijke dochterondernemingen, toch blijft deze erkenning steeds beperkt tot bepaalde sectoren; de juridische zelfstandigheid der dochterondernemingen wordt daardoor niet aangetast. Tevens heeft de rechtspraak uitdrukkelijk geweigerd de theorie van de organische eenheid („Organtheorie") uit te breiden tot die van de eenheid tussen moeder- en dochterondernemingen („Filialtheorie"). Men kan dus a priori niet stellen dat het feit, dat in het Duitse recht op fiscaal gebied een organisatorische afhankelijkheid wordt erkend, de toepassing van bijzondere rechtsregels in het kader van het Verdrag van de E.G.K.S. rechtvaardigt.

Verweerster stelt dat, indien zij zou ingaan op de door verzoeksters geformuleerde eisen, waarbij het begrip „eigen omloopschroot" ver buiten zijn eigenlijke betekenis wordt uitgebreid, dit tot discriminatie zou leiden. Immers, zij zou dan in plaats van „eigen omloopschroot" in een nieuwe beschikking het begrip „concernschroot" moeten invoeren. Zij zou dus, teneinde te komen tot verevening van de prijzen van belastbaar schroot en die van geïmporteerd schroot, hetwelk moet worden gesubsidieerd, een nieuwe verdeling der bijdragen moeten tot stand brengen ten voordele van concerns en ten nadele van fabrieken die niet deel uitmaken van een concern.

De verschillende behandeling van concentraties welke eenzelfde rechtspersoon vormen enerzijds en van ondernemingen welke op organisatorisch, economisch en financieel terrein met elkander ver-

bonden zijn anderzijds, berust op een juridische grondslag, namelijk de eigendom op het ogenblik van de verkrijging; een dergelijke grondslag kan geen discriminatoir karakter hebben.

Wat betreft de aan Hoogovens en aan Breda toegestane afwijkingen, deze zijn gebaseerd op het criterium van het bestaan van eenzelfde plaatselijk geïntegreerd industrieel complex. Dit criterium kan in alle soortgelijke gevallen objectief worden toegepast.

Het in de bestreden brief omschreven criterium is niet een administratieve handeling met terugwerkende kracht, doch uitsluitend de constatering van wat de administratie steeds als rechtsregel heeft beschouwd. Het is juist, dat de uitdrukking „eigen omloopschroot" („Eigenentfall") niet voorkomt in de beschikkingen 22-54 en 14-55, doch bij de interpretatie en de toepassing van de beschikking 2-57 moet onder „eigen omloopschroot" wel hetzelfde worden verstaan als in de vroegere beschikkingen die betrekking hadden op aankoopschroot en die derhalve logischerwijze eigen omloopschroot als niet belastbaar beschouwden. Daarentegen kan de extensieve interpretatie, welke verzoeksters voorstaan, niet worden toegepast, indien deze niet in de beschikking zelf is opgenomen.

Vierde middel: Détournement de pouvoir

Verzoeksters zijn van mening dat verweerster een détournement de pouvoir heeft begaan:

1) door geen rekening te houden met de doelstelling van nondiscriminatie, voorgeschreven in de artikelen 3, sub *b*), en 4, sub *b*), van het Verdrag;

2) door van de haar gegeven bevoegdheid om de begrippen, vervat in de beschikkingen waarbij gekocht schroot aan de heffing wordt onderworpen, te omschrijven, gebruik te maken teneinde bijkomende hoeveelheden schroot onder het vereveningsstelsel te brengen, welke volgens voornoemde beschikkingen niet voor verevening in aanmerking komen.

Verweerster antwoordt dat zij de bevoegdheden die het Verdrag haar verleent niet heeft misbruikt. Haar gedragslijn is haar ingegeven door overwegingen van juridische, economische en administratieve aard, welke alle aandacht verdienen. Zij heeft zich steeds de haar voorgeschreven doelstellingen voor ogen gehouden en zij heeft haar bevoegdheden niet gebruikt om doeleinden na te streven welke in strijd zijn met het Verdrag.

Voorts kunnen de verschillende schendingen van het Verdrag welke verzoeksters als détournement de pouvoir hebben voorgedragen, alleen als zodanig worden aangevoerd, derhalve als schending van het Verdrag, en niet uit het oogpunt van détournement de pouvoir.

Verweerster merkt voorts op dat het twijfelachtig is dat in casu een eventuele détournement de pouvoir eveneens zou zijn begaan „ten opzichte van" verzoeksters. Op dit punt refereert zij zich aan het oordeel van het Hof.

Voor het antwoord op de verschillende stellingen waarop verzoeksters het détournement de pouvoir baseren, verwijst verweerster naar haar uiteenzettingen naar aanleiding van de drie eerste middelen.

IV — Procedure

Overwegende dat weliswaar de naam van de tweede verzoekster, Walzwerke A.G., niet in het verzoekschrift voorkomt, doch dat deze nalatigheid is hersteld voor de afloop van de termijn voorzien in artikel 33 van het Verdrag, terwijl verweerster op dit punt geen verweer heeft gevoerd.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

WAT BETREFT DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat de brief van de Hoge Autoriteit d.d. 18 december 1957, voor zover betrekking hebbende op de definitie van het begrip „eigen omloopschroot", een algemeen beginsel bevat;

— dat deze brief is gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Gemeenschap van 1 februari 1958* en derhalve ter kennis is gebracht van alle ondernemingen van de Gemeenschap;

— dat de Afdeling Markt deze brief als een „beschikking" heeft gekwalificeerd in een brief d.d. 19 februari 1958, welke het antwoord vormde op een formeel verzoek van de Deutsche Schrottverbraucher-Gemeinschaft aan de Hoge Autoriteit van 6 februari 1958;

Overwegende evenwel dat, in strijd met het betoog van verzoeksters, deze brief van 18 december 1957 rechtens niet als een beschikking in de zin van het Verdrag kan worden beschouwd;

Overwegende immers, dat deze brief van 18 december 1957 weliswaar het antwoord vormde op een verzoek van het G.B.S.V., hetwelk inhield dat, nu de leden van dit orgaan niet tot overeenstemming konden komen omtrent de betekenis van de woorden „eigen omloopschroot", de Hoge Autoriteit op grond van artikel 15, lid 2, van de beschikking 2-57 een definitie zou geven van dit begrip, doch dat de Hoge Autoriteit niettemin heeft geantwoord dat het probleem dat het G.B.S.V. haar aldus had voorgelegd, „niet juist gesteld" was, gezien het feit dat dit orgaan „van meet af... het begrip eigen omloopschroot stilzwijgend had aanvaard volgens de letterlijke betekenis welke daaraan moet worden gehecht" en dat dit criterium moest worden gehandhaafd;

— dat hieruit volgt dat de Hoge Autoriteit niet de bedoeling had een beschikking te geven, hetgeen haar formeel was verzocht, doch slechts de beginselen te bevestigen, waarvan zij terecht of ten onrechte van mening was, dat deze logisch uit de basisbeschikking 2-57 voortvloeiden;

Overwegende dat deze opvatting bevestigd wordt door het feit, dat een wijziging van de beschikking 2-57, volgens artikel 53, lid 1, sub *b*), van het Verdrag, tevoren de instemming van de Raad van Ministers, bij eenstemmigheid bepaald, behoefde, welke voorwaarde in casu niet is vervuld; dat er overigens geen enkele reden is voor de veronderstelling, dat de Hoge Autoriteit dit dwingende voorschrift welbewust zou hebben geschonden;

Overwegende dat deze overwegingen niet worden ontzenuwd door het feit dat, in antwoord op een formeel verzoek van de Deutsche Schrottverbraucher-Gemeinschaft aan de Hoge Autoriteit d.d. 6 februari 1958, de Afdeling Markt bij brief van 19 februari 1958 heeft geantwoord, dat de brief van 18 december 1957 inderdaad een „beschikking" was;

— dat immers dit antwoord van de Afdeling Markt slechts de mening van een ambtenaar van de Hoge Autoriteit tot uitdrukking brengt en op zichzelf in dit geval niet noodzakelijkerwijs de bedoeling van deze laatste weergeeft; wel moet worden opgemerkt, dat dit antwoord voor verzoeksters de aanleiding kan zijn geweest, zo niet de oorzaak, om tegen deze zogenaamde beschikking in rechte te ageren, zulks uit de gerechtvaardigde voorzorg, haar belangen veilig te stellen;

Overwegende echter dat de verschillende bovengenoemde subjectieve elementen op zichzelf niet beslissend kunnen zijn voor de vaststelling van het rechtskarakter van de brief van 18 december 1957, daar de aard van een handeling in de eerste plaats afhangt van haar doel en inhoud;

Overwegende dat bedoelde brief een richtlijn van interne aard vormt, afkomstig van een hogere overheidsinstantie en gericht tot een orgaan dat aan haar bevoegdheid is onderworpen, met het doel leiding te geven aan de werkzaamheden van dit orgaan;

— dat, indien uit deze brief rechtstreekse verplichtingen zouden voortvloeien, deze alleen betrekking zouden kunnen hebben op het orgaan tot hetwelk de brief zich richt en niet op de schrootverbruikende ondernemingen, welke mening bovendien nog wordt versterkt door het feit dat deze brief, welke is gedateerd op 18 december 1957, eerst op 1 februari 1958 in het Publikatieblad van de Gemeenschap is gepubliceerd;

— dat bijgevolg de brief van 18 december 1957 geen beschikking is in de zin van het Verdrag;

Overwegende dat derhalve het beroep niet ontvankelijk is;

KOSTEN

Overwegende dat volgens artikel 60 van het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S. de in het ongelijk gestelde partij in de kosten wordt verwezen; dat in casu de vordering niet ontvankelijk is en verzoeksters derhalve in het ongelijk zijn gesteld;

Overwegende evenwel dat, nu de brief van verweerster van 19 februari 1958 voor verzoeksters de aanleiding is geweest, zo niet de oorzaak, om in rechte te ageren tegen de zogenaamde beschikking, vervat in de brief van 18 december 1957, er aanleiding toe bestaat de kosten te compenseren in dier voege dat iedere partij haar eigen kosten draagt;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 14, 15, 33 en 80 van het Verdrag E.G.K.S.;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie van de E.G.K.S.

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

— **Het beroep is niet-ontvankelijk.**

— **De kosten worden gecompenseerd in dier voege dat iedere partij haar eigen kosten draagt.**

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zes juli negentienhonderd negenenvijftig.

DONNER RIESE

DELVAUX HAMMES CATALANO

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zeventien juli negentienhonderd negenenvijftig.

De Griffier: *De President:*

A. VAN HOUTTE A. M. DONNER